

Sabrina Jeffries

A szerelmes vikomt

Romantikus *Regények*

Sabrina Jeffries

A szerelmes
vikomt

A herceg emberei 4.

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
If the Viscount Falls

Copyright © 2015 by Deborah Gonzales
The original edition was published by Pocket Books,
a Division of Simon and Schuster, Inc.

Hungarian translation © Harcsa Henrietta

© General Press Könyvkiadó, 2020

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
HARCSA HENRIETTA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 1586-6777
ISBN 978 963 452 369 7

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS BÉLA

Prológus

London, 1817. február

Dominick Manton álmában sem gondolta volna, hogy a huszadik születésnapján azzal mulatja majd az idejét, hogy Blakeborough grófjának báltermébe igyekszik titkon betekintést nyerni a tárva-nyitva álló teraszajtókon át. De meg kellett találnia a jegyét, Jane Vernont, mielőtt valami inas kidobja.

Ekkor a lány a látómezejébe piruettezett, Dominicknak pedig elakadt a lélegzete, és úgy érezte, mintha ólmos súly nehezedne a mellkasára. Gyöngyökkel díszített ruhájában Jane olyan tündöklően ragyogott a gyertyák fényében, hogy valósággal elvakította. Hihetetlenül különleges volt a hetyke, szeplős orrával, a telt, vörös ajkával és a vadul göndörödő, vörös fűrtjeivel. És most már teljesen elérhetetlen Dominick számára.

Ördög és pokol, még csak nem is táncolhatott vele! Helyette Edwin Barlow volt a lány kísérője, a gróf örököse, Jane családjának régi jó barátja. A férfi olyan kimerően viselkedett, mint mindig, és a melankóliáját Jane azzal próbálta ellensúlyozni, hogy eleven volt, vibráló és...

Fiatal. Olyan nagyon fiatal. Mindössze tizenhét éves. Hamarosan betölti a tizennyolcat, de Dom – most, hogy mindenét elveszítette – a köztük lévő két évet inkább tíznek érezte.

Hirtelen Jane szöke, teltebb idomokkal bíró változata takarta el Dom elől a kilátást: Miss Nancy Sadler, Jane unokatestvére anyai ágon.

– Mr. Manton? – suttogta a lány, és a franciaajtón át kikukucskált a teraszra. – Valóban maga az? Miért nem idebent időzik?

Dom hátrébb lépett, hogy Nancy csatlakozhasson hozzá.

– Nem kaptam meghívást.

– Már miért ne kapott volna?

Dom résnyire szűkült szemmel mérte végig a gazdag kereskedő lányát.

– Mert az előkelő társaság még a látványát sem bírja elviselni egy kitagadott és kegyvesztett második fiúnak, akire nem vár tiszteletre méltó jövő.

A lány összerezett.

– Ó! Igaz is. De akkor hogyan jutott be?

– Átmásztam a hátsó kerítésem. – Dom vetett egy pillantást a bálterembe, ahol Jane és Edwin éppen befejezte a táncát, és csatlakozott Samuel Barlow-hoz, Edwin öccséhez. – Beszélnem kell Jane-nel, négszemközt. Nem hajlandó találkozni velem.

– Mégis mire számított? A legutóbbi találkozásuk alkalmával megpróbálta rávenni őt, hogy szakítson magával. Az unokatestvérem most attól tart, hogy legközelebb maga személyesen bontja fel az eljegyzésüket.

– Ez nevetséges! Neki kell felbontania. Ha én fújnam le a dolgot, az rossz fényt vetne rá.

Az előkelő társaság elég furcsa volt ebből a szempontból: egy nő véget vethetett egy eljegyzésnek, anélkül hogy túlságosan megszenvedte volna, ellenkező esetben azonban már nem így állt a dolog. Az emberek hajlamosak voltak azt feltételezni, hogy a hölgy valami szörnyűséget művelt, az okozta a kapcsolat megromlását. És Dom nem akarta, hogy Jane jó hírére folt essen.

– Meg tudná győzni, hogy beszéljen velem valami félreeső helyen? – kérdezte a lánytól. – Erről a teraszról be lehet jutni a könyvtárba. Ott találkozhatnék velem.

Ha bárki rá tudja venni Jane-t arra, hogy megtegyen valamit, akkor az Nancy. Az apja Jane nagybátyja volt, és egyben a gyámja is, amióta Jane árvaságra jutott, így a két lány együtt nőtt fel. És Mr. Sadler éppúgy véget akart vetni az eljegyzésnek, mint Dom maga, bár egyikük sem volt képes meggyőzni Jane-t arról, hogy ez a helyes lépés.

Dom a lelke mélyén titokban valósággal ujjongott emiatt, de ha arra gondolt, mi vár rá az elkövetkező évek során, teljesen kétségbeesett.

Nancy kislányos gesztussal megrázta a fejét.

– Valószínűleg valamilyen trükkel el tudnám érni, hogy be-
menjen a könyvtárba, de akkor sem lesz képes rávenni az el-
jegyzés felbontására. Jane szerelmes magába.

Már amennyire egy korabeli lány képes volt szeretni. Igaz
ugyan, hogy a szülei egy baleset következtében megfulladtak,
amikor ő még csak nyolcéves volt, de ettől eltekintve Jane bu-
rokban nevelkedett. Sadlerék mindent megadtak neki, amire
csak vágyott, ő pedig valósággal istenítette őket. Dom szüleivel
ellentétben valódi szerelmi frigy volt az övék, így Jane idillként
tekintett a házasság intézményére.

Eközben Dom a legjobb úton haladt a pokol felé – nem várt
rá más, csak bizonytalanság, kemény munka és szegénység. Ho-
gyan lenne képes Jane iránta érzett szerelme túlélni mindezt?

Nancy szemrehányóan meredt rá.

– Azt hittem, maga is szerelmes Jane-be.

Dom megdermedt. Még szép, hogy szerette Jane-t! Attól a
pillanattól fogva szerelmes volt belé, hogy először találkoztak
egy könyvesboltban. Ő éppen szórakozottan Haydn *Üstdobszim-
fóniájának* első néhány strófáját dudorászta, amikor valaki hirte-
len kikökkentette a kezében tartott könyv olvasásából azzal,
hogy elkezdte dúdolni a következő néhány strófát a könyvespolc
másik oldalán.

Jane volt az, aki éppen egy kis pihenőt iktatott be az élete
első báli szezonját képező táncmulatságok és estélyek végtelen
sorába. Egészen addig a pillanatig Dom senkivel sem találko-
zott, akinek ugyanolyan jó lett volna a zenei memóriája, mint
neki, vagy ugyanolyan szenvedélyes érdeklődést mutatott volna
a szimfóniák iránt, mint ő. Vagy ugyanakkora előszeretettel du-
dorászott volna olvasás közben, mint ő. Még sosem volt szeren-
cséje egyetlen olyan lélekhez sem, aki éppúgy kedvelte a köny-
veket, mint az embereket. Jane egy csapásra elbűvölte.

Dom ezek után lelkesen elkíserte a báró lányát különféle zenedélutánokra, az operába, sőt alkalomadtán még egy-egy bálra is. Bár a balga nőszemély jobban szerette Beethovent, mint Mozartot, Dom ezt könnyedén meg tudta bocsátani neki, mert Jane is szemet hunyt az ő számtalan hibája fölött. Úgy tűnt, a lányt nem érdekli, hogy Dom mozdulatai tánc közben inkább precízek, mint szívből jövőek. Hogy már-már ijesztő pontossággal képes emlékezni a zeneművekre és a beszélgetésekre, vagy hogy a kilátásai meglehetősen korlátozottak.

A lány nyilvánvalóan éppolyan együgyű volt, mint amilyen gyönyörű. Ami természetesen azt jelentette, hogy Dom szerette volna feleségül venni. Még mindig ez volt a leghőbb vágya.

– Nem számít, mit érzek Jane iránt – felelte tompa hangon. – Sőt, az sem lényeges, hogy ő mit érez irántam. Jane olyasvalakit érdemel, mint Blakeborough örököse, aki megfelelő jövőt tud biztosítani számára.

– Ne legyen nevetséges! Jane sosem táplált romantikus érzelmeket Edwin iránt. Ő túlságosan mogorva Jane ízléséhez. És velem ellentétben az unokatestvérem inkább választana egy ügyvédet, mint... – Nancy hirtelen elhallgatott, és felnyögött. – Bocsánat! Elfelejtettem.

– Hogy már nincs jövőm ügyvédként? – kérdezte Dom keserűen. – Jane talán nem vágyik egy gróf fiára, de abban pokolian biztos vagyok, hogy nem szeretné, ha egy Bow Street-i nyomozó lenne a férje.

Nancy durcásan nézett rá, majd így szólt:

– Nem értem, miért kellett elvállalnia egy ennyire alantas pozíciót. Miért nem képes hitelből élni, amíg a bátyja meg nem enyhül, és vissza nem adja a járadékát?

Dom elfojtott egy káromkodást. Nancy szokása szerint most is rózsaszínben látta a világot.

– George sosem fog megenyhülni.

– Talán megtenné, ha észérvekkkel próbálna hatni rá. – Nancy a bálterem másik vége felé intett, és Dom észrevette a cimborái társaságában álldogáló bátyját. – Inkább vele kellene négy-

szemközt beszélnie. Fogalmam sincs róla, mi történt pontosan maguk között, de...

– Valóban nincs! – szakította félbe Dom gorombán. – Jane tudja, és ez elég. – Nos, a nagy részét, legalábbis. Voltak bizonyos részletek, amelyekbe Dom még őt sem merte beavatni.

– Jane azt mondta, hogy George rosszul viselkedett – macskodott Nancy. – Szóval, ha elmondaná az embereknek, hogy mit tett a bátyja, akkor talán senki sem feltételezné magáról, hogy elkövette azokat a rettenetes dolgokat, amelyek állítólag a viszonyuk megromlásához vezettek.

Domnak ökölbe szorult a keze.

– Mint például?

A lány elpirult.

– Nem tudom. Talán, hogy túlzottan közeli barátságot ápolt a néhai apja szeretőjével és fattyaival... Amit George nem helyeselt, így az apjuk nem volt hajlandó semmit örökölni hagyni magára.

Ez szörnyű volt, de nem annyira rossz, mint az igazság. Dom apja a halálos ágyán hozzáadott egy záradékot a végrendeletéhez George, valamint a féltestvérük, Tristan Bonnaud jelenlétében. George annyira feldühödött a dolgon, hogy elégette az írást, amint az apjuk örökre lehunyta a szemét. Tristan pedig annyira megharagudott emiatt, hogy ellopta a lovat, amelyet az apjuk a záradékban ráhagyott.

Ezek után Dom abban az irigylésre kicsit sem méltó helyzetben találta magát, hogy kénytelen volt megvédeni Tristant George-tól, aki megkísérelte bitóra juttatni őt. George választás elé állította Domot: adja fel Tristant, vagy mindent elveszít.

Persze ez nem is volt igazi választás. Dom újra ugyanezt tette volna, csakhogy azáltal, hogy mindent elveszített, gyakorlatilag Jane-t is elveszítette. És ezen az sem változtatna, ha nyilvánosságra hozná az igazságot.

Mert miközben Dom nem tudná bebizonyítani a záradék elégetését, George könnyedén alátámaszthatja a ló ellopásának a vádját. A gazember eddig hallgatott róla, de Dom biztos volt

benne, hogy ha felemelné a hangját ellene, George azonnal megtorolná, még hozzá azzal, hogy elhítené: Dom is belekeveredett valahogy a dologba. Akkor Dom jötevőjének, Jackson Pinternek nem lenne más választása, mint hogy elbocsátja őt a nyomozói állásából a Bow Streeten, amelyet nemrég olyan nagyvonalúan felajánlott neki, és Dom nemcsak pénz nélkül maradna, hanem ráadásul az egyetlen pénzkereseti lehetőségétől is elesne.

Így kénytelen volt beletörődni a pletykákba, megbékélni az alantas helyzetével, és elfogadni, hogy nem létezik számára jövő. És az égvilágon semmit sem tehetett ez ellen. Egy dolgot kivéve: gondoskodhatott róla, hogy Jane-nek ne kelljen ugyan ezen keresztülmennie.

Dom már így is sokat szenvedett, mivel az apja és George nem voltak képesek helyesen cselekedni. Határozottan elutasította, hogy olyanná váljon, mint ők.

– Éppen a szóbeszéd miatt kell Jane-nek szakítania velem. Mindenki észszerűnek fogja tartani a döntését. Az én helyzetem pedig nem lesz tőle rosszabb a jelenleginél.

– Talán ha időt hagyna magának, hogy talpra állhasson. Pillanatnyilag nem vehetné feleségül Jane-t akkor sem, ha akar ná – emlékeztette Nancy. – Papa már megmondta, hogy várnia kell, amíg Jane nagykorú nem lesz. És akkor...

– Még akkor is csupán egy senki leszek, a fene vinné el!

Nancy erre csak pislogott.

Szent ég, az új életem máris kezd megváltoztatni, állapította meg magában Dom. Hiszen egy úriember sosem átkozódna egy hölgy jelenlétében.

– Bocsásson meg! – folytatta. – De nekem nagyon úgy tűnik, hogy nem érti, mit tartogat számomra a jövő. Az alatt a négy hónap alatt, amit nyomozóként töltöttem, mindössze húsz fontot kerestem.

A lánynak elakadt a lélegzete. Nagy valószínűséggel húsz font neki olyan kétheti költőpénz lehetett.

– Évi hatvan font arra is alig lesz elég, hogy én magam meg-

éljek belőle – folytatta Dom. – Egy feleséget és egy családot pedig végképp nem tudnék eltartani.

– De Jane hozományával...

– Az apja a végrendeletében kikötötte, hogy ha a harmincötödik születésnapja előtt nem egy jómódú úriemberhez megy feleségül, akkor a pénz Jane valamelyik unokatestvérére száll. Kizárólag a harmincötödik életévének a betöltése után juthat hozzá mindenféle korlátozás nélkül a vagyonához.

– Maga úriem... – Nancy észbe kapott. – Nos, mindenesetre jómódú úriembernek született, és akként is nevelkedett. Különbelen is, Jane apja azért készítette azt a végrendeletet, hogy megvédje őt a hozományvadászoktól.

– Az előkelő társaság szemében én is hozományvadász vagyok. Semmit sem kínálhatok egy örökösönőnek, viszont annál többet nyerhetek általa.

Nancy arcán gondterhelt kifejezés suhant át.

– Papa tudja, hogy maga nem olyan.

– Nem számít. Már világossá tette, hogy a végrendelet tekintetében meg van kötve a keze. Szóval, ha feleségül veszem, Jane elveszíti a vagyonát. Az én nyomorúságos jövedelmem a túlélésünkhöz is alig lenne elég. Feltéve persze, hogy sikeres leszek az új hivatásomban, amire nincs semmiféle garancia. És még ha sikeres leszek is, akkor sem engedhetem meg magamnak soha, hogy szolgálaim legyenek, vagy hintóm. Nem biztosíthatnám Jane számára az általa megszokott, kényelmes életet.

Dom hangja komorrá vált.

– Nem járhatna el opera-előadásokra, koncertekre, nem lenne zongoránk, hogy játszhasson rajta. – Különös módon ez hiányzott neki a legjobban a korábbi életéből, hogy bármikor könnyen meghallgathatott egy-egy kitűnő zenedarabot. Most kénytelen volt megelégedni azokkal a kósza dallamfoszlányokkal, amelyek Mayfair szalonjaiból kiszüremlettek az utcára.

Nancy az ajkába harapott.

– Jane imádja a szonátákat.

– Meg a keringőket és a *ree*eket is. Ha hozzám jönne felesé-

gül, nem lenne több tánc. Nem járhatna el a bálókba. Teljesen le kellene mondania az előkelő társaságról.

– Milyen rettenetes! – Nancy a nyitott ajtókon keresztül aggodalmas pillantást vetett a bálterem felé. – De akkor is részt vehetne a házukban rendezett estélyeken.

– Hogy a barátai kiközösítsék? Komolyan úgy gondolja, hogy a szülei meghívnák egy nyomozó feleségét, megkockáztatva ezzel, hogy mindenki róluk pletykáljon? Képes lenne vidáman csevegni Jane-nel az udvarlói előtt abban a tudatban, hogy a saját házassági esélyeit rontja azáltal, hogy együtt látják vele?

Abból, ahogy e szavak hallatára elsápadt, egyértelmű volt, hogy Nancynek ez eddig eszébe sem jutott.

– Nos, é-én... Nem tudom...

– Feltéve persze, hogy lenne egyáltalán ideje meglátogatni magát – folytatta Dom fagyosan, tovább ütve a vasat. Amennyiben sikerül meggyőznie Nancyt, a lány talán képes lesz meggyőzni Jane-t. – Szolgálók hiányában Jane kénytelen lenne egyedül vezetni a háztartást, és ez olyasmi, amire eddig még soha életében nem volt rákényszerülve.

– Jóságos ég, ez igaz! Bár már...

– A nyomozásaim során sokszor napokig távol lennék, ő pedig egyedül maradna az egyszobás szálláson Spitalfieldsben, száműzve az előkelő társaságból. – A pusztá gondolattól, hogy az ő szépséges Jane-je kénytelen lenne a nyomornegyedben élni, Dom szíve jéggé dermedt. – És mihez kezdene, ha megölnének valami bűnöző üldözése közben?

– Istenem, tényleg ennyire veszélyes a munkája?

– Veszélyesebb, mint gondolná. – A valóság még Dom várakozásait is felülmúlta. – És amennyiben én meghalnék, ő egyedül maradna, szegényen és számkivetetten. Nem lenne hová fordulnia.

– Jane gyűlölné a dolgot. – Nancy lesütötte a szemét. – De akárhogy is, én sosem hagynám el őt.

– Valóban? És mihez kezdene, ha az ön jövődóbeli férje

nem lenne kész befogadni egy szegény rokont? Ha az apja már nem élne? Nem tudjuk megjósolni, mi történne.

– Hagyja abba! Olyan rettenetesnek festi le ezt az egészet.

– Mert az is. – Dom szigorúan végigmérte a lányt. – Az elkövetkező évek során mindössze annyit tehetek, hogy megpróbálok felkapaszkodni valami olyan pozícióba, amelyben már megengedhetek magamnak egy feleséget.

– Jaj, Dom! – nyögött fel Nancy.

– Ha Jane úgy dönt, hogy vár, amíg megteremtem a szükséges anyagi biztonságot, hogy elvehessem, akkor nagyon hosszú ideig kell türelemmel lennie. És amennyiben nem járok sikerrel, akkor a semmiért áldozta fel a fiatalságát.

Dom tekintete Nancy válla fölött Edwin Barlow-ra vándorolt, aki éppen mondott valamit, amivel sikerült mosolyt csalnia Jane ajkára. Dom leküzdötte valahogy az észszerűtlen készletét, hogy odamasírozzon, és betörje Blakeborough örökösének az orrát.

– Ha viszont szakít velem, az egész világ a lába előtt hever majd. A hozománya elég ahhoz, hogy bármelyik úriembert kísértésbe ejtse, barátságos természetű és bájossága pedig...

Szent ég, hogyan lesz képes elviselni a gondolatot, hogy lemondjon Jane-ről egy másik férfi javára?

Dom összeszorította a fogát. Még ez is jobb annál, mint hogy figyelje a lányt, ahogy az évek során megtörik a nehéz életkörülmények, valamint az érte való aggodás miatt. Vagy ami még ennél is rosszabb, hogy végignézze, ahogy Jane fokozatosan meggyűlöli őt, amiért elszakította mindentől, ami kedves volt a szívének. Hogy a tanúja legyen annak, ahogy az életük nehézségei kioltják a fényt a lány szeméből, és letörlik az eleven kifejezést az arcáról...

Nem, muszáj lemondania róla, amíg még megteheti, amíg Jane elég fiatal ahhoz, hogy találjon magának valaki mást. Ez az egyetlen megoldás.

– Nem érti, Nancy? Jane-nek olyasvalakihez kellene feleségül mennie, mint Blakeborough örököse, egy olyan férfihoz,

akinek van jövője. De akár még Edwin öccse is megfelelné. Samuel kadét a tengerészetnél, nem igaz?

– De. – Nancy csodálattal jártatta végig a tekintetét Samuel Barlow egyenruháján. – Viszont Jane neki sem lesz a felesége. Nem fog lemondani magáról, és nemcsak azért, mert szereti. Már megmondta nekem, hogy szerintem tisztességtelen lenne elhagyni magát, csak mert éppen nehéz időket él. Az ellenkezne az elveivel.

Dom meglehetősen jól ismerte Jane elveit, amelyek meggyeztek a sajátjaival. Csakhogy a lány elvei nem a tapasztalat kegyetlen tüzeiben edződtek. Az övéi viszont igen.

– Találni kell valami módot arra, hogy meggyőzzem.

– Be kellene bizonyítania, hogy olyan ember, akinek szörnyű a jelleme. Mondjuk, tolvaj vagy gyilkos... Vagy házasságtörő. De ez butaság, hiszen még nem is házasodtak össze.

Ekkor egy csúnya gondolat furakodott be Dom elméjébe.

– Nem szükséges házastársaknak lennünk ahhoz, hogy eláruljam Jane bizalmát. Ha azt hinné, hogy intim kapcsolatot ápolok egy másik nővel...

– Dominick Manton! Még csak ne is célozgasson ilyen szörnyűségre!

– De az beválna, nem igaz?

– Azt hiszem. – Nancy arcán nyugtalan kifejezés suhant át.

– Úgy érti, hogy összeszűrné a leveit valami éjszakai pillangóval?

– Természetesen nem! – vágta rá Dom türelmetlenül. – Ha csak nem a saját szemével látná, amint belépek egy bordélyházba, amit lehetetlen lenne megszervezni, Jane sosem hinné el az efféle enyelgésekről szóló pletykákat. Ahhoz túlságosan jól ismeri a jellememet.

Nancy szipogott egyet.

– Szerintem azt sem hinné el, ha arról pletykálnának, hogy egy tiszteletre méltó hölgygel enyeleg.

– Ha ő maga lenne szemtanúja a dolognak, akkor kénytelen lenne elhinni. – Dom célzatos pillantást vetett Nancyre. – Ha Jane rajtakapna, amint kitüntetek valami gazdag örökösnyt a fi-

gyelmekkel, talán meg lehetne győzni arról, hogy kétségbeesésben képes voltam kivetni a hálómat egy vagyonos hölgyre.

– De hogyan láthatná együtt magát egy örökösnyel, amikor már nem is vesz részt előkelő társasági eseményeken?

Dom áthatóan végigmérte a lányt.

– Csak olyan örökösnyő jöhet számításba, aki ismeri a tervemet. Aki megérti, hogy mit próbálok elérni, és tisztában van ennek a fontosságával.

Nancy észrevette, hogy Dom őt nézi, és mozdulatlaná dermedt.

– Rám gondol? – Amikor a férfi kurtán bólintott, folytatta: – Jaj, ne, Dom! Sosem lennék képes... Jane sosem bocsátana meg nekem!

– De igen, amennyiben azt hinné, hogy erőszakkal csókoltam meg. Ha maga tiltakozna. Elérhetnénk, hogy úgy nézzen ki a dolog, mintha sarokba szorítottam volna, hogy megpróbáljam elcsábítani.

– Nem! – Nancy a bálterem felé fordult, a tekintete a távolba révedt. Az ajka remegni kezdett. – Nem, az tönkretenné őt!

Dom mellkasába fájdalom hasított, de elszántan nem vett róla tudomást.

– Egy darabig fájna neki... De túltenné magát rajta. Nagyon dühös lenne rám, maga pedig tovább szítaná a haragját a saját felháborodásával, és Jane végül belátná, hogy jobb neki nélkülem.

– Szent isten, Dom, nincs más megoldás?

– Nem hiszem, hogy lenne. Éppen a szigorú elveit kell felhasználnunk Jane ellen. Az ő érdekében.

– Kétlem, hogy Jane így látná a dolgot – motyogta Nancy.

– De maga bizonyára így látja.

A lány felsóhajtott.

– Igen. Mégsem lesz egyszerű. Szükségem lesz egy kis segítségére. Jane ugyanis azonnal gyanakodni kezdene, ha megkérném, hogy találkozzon velem a könyvtárban, maga pedig ott várna, hogy megcsókoljon.

– Ez igaz. De bárkit is kerít, rajta kívül senki mást nem sza-

bad bevonnia a dologba. Nem lenne jó, ha akaratunkon kívül az útjára indítanánk valami pletykát, ami aztán tönkretenné a jó híret, Nancy. És a választott segítőtársának titokban kell tartania az igazságot, miután megtettük a dolgot, különben hiába való volt az egész.

Nancy elkezdett fel-alá járkálni a teraszon.

– Samuel Barlow megfelel a célnak. Kedvel engem, vagy legalábbis ezt állítja, nem mintha elhinném akár egyetlen szavát is. – A lány elutasítóan legyintett, de a pajkos mosolya meghazudtolta ezt. – Szégyentelen egy nőcsábász!

Többek szerint Nancytól sem állt távol a flörtölés. Dom fürkésző tekintettel végigmérte.

– Azt reméli, hogy feleségül veszi magát?

– Szentséges isten, dehogy! – A lány nevetése hamisan csengett. – Samuel még csak tizennyolc éves. Egyértelműen nem áll készen arra, hogy családot alapítson. Különbösen is, el tud engem képzelni egy tengerész feleségéként, aki csak nagy ritkán láthatja a férjét? Kétlem. Én olyan férjet szeretnék, aki mellett London büszkesége lehetek, nem pedig valami koszos tiszt szállítására.

– Nagyon észszerű elgondolás.

És tipikusan felszínes, bár egyáltalán nem meglepő. Nancy apjának rengeteg pénze volt, és ő volt az egyetlen örököse. Könnyedén foghatott magának egy magas rangú férjet, nem kellett hozzámennie egy egyszerű tengerészkadéthoz.

– Maga szerint Barlow hajlandó lenne segíteni nekünk? – kérdezte Dom.

– Természetesen. Bármire rá tudom venni, amire csak akarom. – Nancy arca elkomolyodott. – Már amennyiben tényleg biztos a dolgában.

Dom végigjártatta a tekintetét a báltermen, Jane-t kereste. Most éppen egyedül álldogált, és hölgyhöz egyáltalán nem illő módon egy asztalon dobolt az ujjával. Dom szinte hallotta a ritmust, érezte a lüktetést a vérében, ahogy maga Jane is ott lüktetett az ereiben.

A lány ekkor lágyan, szórakozottan elmosolyodott, éppen

úgy, mint amikor valami új zenét hallott, és az ismerős kép láttán Dom úgy érezte, mintha egy tört döftek volna a szívébe. Képes lesz vajon véghez vinni? Meg bírja utáltatni magát a lánnyal? Rá tudja venni Jane-t arra, hogy örökre kizárja őt az életéből?

– Dom? – nógatta Nancy. – Valóban ezt akarja?

Dom megkeményítette magát a fájdalommal szemben.

– Nem. – Sosem akarná. – De meg kell tennem.

Jane Vernon meglepődött, amikor Samuel Barlow egy órával később felkérte keringőzni. A testvérei, Edwin és Yvette a jóbarátai voltak, Samuel azonban szinte sosem méltatta a figyelmére, inkább Nancyvel flörtölt.

Jane ezt egyáltalán nem bánta. Megszokta már, hogy a nála idősebb unokatestvére árnyékában él. Nancy aranyló, göndör fürtjei, formás keble és hibátlan bőre minden férfit elvarázsolt, aki belépett a vonzaskörzetébe.

Nem mintha Jane-t senki sem vette volna észre. Neki is akadt egy-két csodálója a szánalmas szeplőrengetege és a kezelhetetlen, vörös hajkoronája ellenére. De Nancy mellett valahogy úgy érezte magát, mint egy agyagedény egy Wedgwood váza mellett.

Amíg fel nem bukkant Dom.

Jane szíve nagyot dobbant, valahányszor a jóképű jegyesére gondolt. Dom szemében ő is Wedgwood váza volt. Jóllehet csendes volt, és titokzatos, de a tekintete mindig felragyogott, valahányszor megpillantotta őt. Egy nő mindig bízhatott egy férfi szemében. Bár mostanában...

Mostanában csöstül jöttek a bajok. Miután kitagadták az örökségéből, Dom teljesen magába fordult. Egyre csak azt hajtogatta, hogy Jane most már túl jó számára, hogy mindent elveszítene, ha feleségül menne hozzá.

Átkozott legyen a papa és az ostoba végrendelete! És átkozott legyen Horace bácsi is, amiért betartja a rendelkezéseit! Jane életének minden egyes mozzanatát szigorúan szabályoz-

ták! Nem érdekelte, hogy Dom kénytelen dolgozni. Azt sem bánta volna, ha neki magának is dolgoznia kellett volna. Már eddig is sok mindent megtanult a háztartás vezetéséről a nagynénjétől, és valahányszor az asszony megbetegedett, ő volt az, aki átvette a feladatait. Szóval Dommal bizonyára elboldogulnának akár egy kis padlásszobában is. Neki csak az számított, hogy összeköthessék egymással az életüket.

Természetesen jobb lenne, ha Dom folytathatná a tanulmányait, és ügyvéd lehetne belőle, de Jane bármit hajlandó lett volna elviselni, csak hogy együtt lehessen vele. Bárcsak képes lenne elérni, hogy az a makacs ember higgyen neki! Annyit tudott aggodalmaskodni!

Ez volt az oka annak, hogy Dom megpróbálta rávenni őt az eljegyzés felbontására. Az egyetlen oka. Jane ebben teljesen biztos volt.

Számúzta a mardosó kételyeket az agyából, és minden figyelmét a táncpartnerére összpontosította.

– Ez a dettingeni keringő?

– Honnan kéne azt tudnom? – Samuel elfintorodott. – Ezek a táncok mind egyformák.

Szegény Samuelnek nincs lelke. Ami azt illeti, még Edwin lelkében is hatalmas úr tátong. Egyedül Dom lelke maga a tökély, állapította meg magában Jane, majd így szólt:

– Elég mogorva ma este. Edwin nyomdokaiba próbál lépni, vagy netán már megint összeveszett valamin Nancyvel?

– Mikor nem veszekszünk mi Nancyvel? – Amikor Samuel észrevette a kíváncsiságot Jane tekintetében, azonnal rendezte a vonásait. – Ennek semmi köze hozzá. Csupán zaklatott vagyok valami miatt, ami nemrég történt az előcsarnokban, és most nem tudom eldönteni, beszámoljak-e róla magának, vagy inkább ne.

– Miért ne tenné? – Jane arcán ragyogó mosoly jelent meg. – Merem állítani, hogy én vagyok a legdiszkrétebb hölgy az ismeretségi körében.

– Nem is a diszkréciója aggaszt. – Miközben körbe-körbe-

forogtak a táncparketten, Samuel lehalkította a hangját. – Tudta, hogy a jegyese is itt van?

– Mi? Hol? – Jane Domot keresve körbefuttatta a tekintetét a helyiségen, de sehol sem látta. És egy biztos: a férfi kitűnt volna a tömegeből a magassága miatt.

– Nincs a bálteremben – közölte Samuel. – Ez a legfurcsább az egészben. Akkor futottam össze vele, amikor beosont a könyvtárba.

Mi a csudáért osonna be Dom... Ó, igaz is! Ő nem kapott meghívást. Jane viszont mindössze egyetlen okot ismert, amely miatt a férfi erőfeszítéseket tett volna azért, hogy beléphessen valahová, ahol nem látták szívesen.

Elszomorodott.

– Gondolom, megkérte magát, hogy hozzon össze egy találkozót velem. – Azt remélte, ha sikerül elég sokáig távol tartania magától Domot, a balga férfi végül nem próbálja többé rávenni arra, hogy felbontsa az eljegyzésüket. De majd belehalt abba, hogy nem engedte közel magához a vőlegényét. Hetek óta nem látta, és epekedve vágyott arra, hogy legalább egy pillantást vethessen rá.

– Igazából nem – felelte Samuel tompa hangon. – Nem örült, amikor meglátott. Voltaképpen megkért, hogy ne szóljak magának az ittlétéről.

Milyen különös! Dom sosem titkolózott. Jane-nek baljós előérzete támadt, a hideg is végigfutott a hátán tőle. Vajon mi-ben sántikálhat a férfi? És miért nem szeretné, ha ő értesülne a dolgról?

– Elmondta, hogy miért? – kérdezte Samueltól.

– Az volt a benyomásom, hogy találkozója van valakivel, bár ő ezt tagadta.

Jane körülnézett a bálteremben. Ki hiányozhat? Csakis az egyik barátja vagy rokona lehet, valaki, akit Dom szeretne meggyőzni, hogy beszéljen vele. Talán a bácsikája vagy a nénikéje...

Nancy! Sehol sem látta Nancyt!

Dom most már az unokatestvérét is megpróbálja bevonni

az eljegyzésük felbontását célzó összeesküvésbe? Jane-t előntötte a harag. Végleg elfogyott a türelme. Elege volt ebből a képzelenségből. Szándékában állt világossá tenni a balga vőlegénye előtt, hogy a kilátásaitól függetlenül szereti őt.

A keringő kellős közepén levonult a táncparkettről, és megindult a könyvtár felé.

Samuel utánasietett.

– Ugyan már, egyszerűen felejtse el, hogy mondtam bármit is! – Ennek ellenére csupán egy erőtlen kísérletet tett Jane megállítására.

– Szó sem lehet róla, az ördögbe is! – Jane megkerült egy csapat úriembert, hogy kijuthasson az előcsarnokba, és Dom bátyján, George Mantonon, Rathmoor új vikomtján akadt meg a tekintete.

A gazember! Ez az egész az ő hibája volt. Mivel a férfi sosem beszélt nyilvánosan a történelekről, Jane gyanította, hogy szégyenkezik a viselkedése miatt. Sajnálatos módon egy hozzá hasonlóan büszke ember sosem lenne hajlandó beismerni, hogy hibázott.

Talán csak egy kis ösztökélésre van szüksége, gondolta magában Jane. Meg kell értetnie vele, milyen helyzetbe hozta a testvérét. Még az is lehet, hogy végül megváltoztatja a véleményét, és hajlandó lesz visszaadni Dom járadékát, valamint tovább fizetni az ügyvédi tanulmányait. Ez lenne a legjobb megoldás a problémáikra.

Egy próbát mégér a dolog, nem igaz? És talán nem lesz még egy ilyen esélye, hogy összehozza őket ugyanabba a helyiségbe.

Jane megállt a vikomt előtt. A férfi barátai abbahagyták a beszélgetést, és elkezdtek bökdösni egymást, őlordsgága viszont Jane felé fordult, és egy hűvös biccentés kíséretében üdvözölte.

– Miss Vernon.

Samuel Jane mellé lépett, és halkán sziszegve odaszólt neki:

– Mit művel?

Jane azonban tudomást sem vett róla, ehelyett Dom bátyjához intézte a szavait:

– Szeretnék váltani pár szót magával négyszemközt, uram. Csatlakozna hozzám a könyvtárban?

A többi úriember halkán sutyorogni kezdett egymás között, és Jane néhány kuncogást is hallott, de nem törődött vele. Ha sikerülne valahogy összehoznia Domot és elhidegült fivérét egymással, akkor el tudná érni, hogy a vikomt jobb belátásra térjen, és békejobbot nyújtson Domnak.

George érdeklődve végigmérte, majd széles mosolyt villantott felé, amitől a legtöbb Jane-nel egykorú lány reszketni kezdett volna a gyönyörtől, aztán így szólt:

– A legnagyobb örömmel! – És felajánlotta a karját.

A szívélyességét Jane jó jelnek tekintette.

– Jane, beszélnem kell magával, méghozzá most azonnal! – sűgta oda neki Samuel, de Jane megragadta George karját, és így felelt:

– Köszönöm, Mr. Barlow, de inkább később folytatnám a társalgásunkat.

Amint magukra maradtak az előcsarnokban, George Jane felé fordult:

– Azt hiszem, sejtem, miről szól ez az egész, Miss Vernon.

– Kérem, uram, jobban szeretném, ha a figyelő tekintetektől távol beszélnék meg ezt az ügyet.

– Valóban? – A vikomt szúrósan végigmérte, majd megállt a könyvtár ajtaja előtt. – Akkor itt lennénk.

George kinyitotta az ajtót, Jane pedig belibbent rajta. Arra számított, hogy elmélyült beszélgetés közben találja Domot és Nancyt, ehelyett azonban a helyiség másik végében látta meg őket. Csupán a tűz fénye világította meg az alakjukat, és meg-hitt ölelésben forrtak össze egymással.

Jane olyan hirtelen torpant meg, hogy a vikomt nekiütközött. Nem, ezek nem lehetnek ők! Ez nevetséges! Dom bizonyára sosem lenne képes... Nancy soha...

Ekkor az egyik alak elszakította magát a másiktól, és sziszegve megszólalt:

– Hagyja ezt abba, Dom! Nem tudja, mit cselekszik!

Nancy! Jóságos isten!

Jane-nek háborogni kezdett a gyomra. Nem! Ez nem lehetséges! Bizonyára csak félreértett valamit.

De semmi félreérthető nem volt abban, ahogy Dom Nancy dereka után kapott, és megpróbálta ismét magához ölelni.

– Pontosan tudom, mit cselekszem.

Attól, hogy meghallotta Dom hangját, valahogy az egész valóságossá vált. Túlságosan is. Jane-nek kóvályogni kezdett a feje. Ájulás környékezte.

– Csak a pénzem érdeklí – tiltakozott Nancy. – Tudom, hogy valójában Jane-t szereti.

– Ez nem igaz! Maga és én igazán jól kijövünk egymással, nem gondolja? – Dom közelebb hajolt Nancyhez. – Engedje, hogy megmutassam, mennyire jól!

Egy tenyér csattant az arcán, és Nancy egy lökéssel kiszabadította magát a szorításából. Jane látómezeje beszűkült, forgott vele a szoba. Nancy ekkor megindult az ajtó felé, de az ott álldogáló unokatestvére láttán azonnal megtorpant.

– Ó! Ööö... Ez... Ez nem az, aminek látszik.

– Tényleg? – mordult fel George. – Mert innen, ahol állok, úgy tűnik, mintha az öcsém éppen ejtené a jegyesét egy gazdagabb örökös nő kedvéért.

Jane a sokkhatás miatt nem talált szavakat. Némán Domra meredt. Bárcsak láthatná a férfi szemét! Akkor azonnal tudná, mit érez.

De Dom kerülte a tekintetét, helyette George-ra meredt.

– Ennek semmi köze hozzád, bátyám. És esküszöm, ha megkísérled beszennyezni Miss Sadler jó hírét azzal, hogy akár csak egyetlen szót is szólsz a történetekről...

– Nem áll szándékomban beszélni róla senkinek. – George meghajolt Nancy felé. – A szépséges Miss Sadler titka nálam biztonságban van.

Nancy titka? Nancy jó híre? Domot és a bátyját csak ez érdekli? Dom meg sem próbálta bizonygatni az ártatlanságát. Egyszerűen csak állt ott kifejezéstelen arccal, és továbbra is ke-

rülte a tekintetét, ami egyértelműen arról árulkodott, hogy büntudat gyötri.

Jane lenyelte a torkát elárasztó epét.

– Mi az ördög folyik itt, Dom? Hiszen jegyesek vagyunk!

A férfi úgy állt ott, mint aki karót nyelt.

– Ha jól sejtem, az a szószátyár Barlow elmondta neked, hogy látott bejönni ide. – Olyan távolságtartó és jeges volt a hangja, hogy valósággal szíven ütötte Jane-t. Arra emlékeztette, ahogy az apja beszélt egykor az anyjával.

Túl későn jutott eszébe, hogy Samuel megpróbálta megállítani, és nyugtalankodott, amiért említést tett neki Dom jelenlétéről.

Forróság kúszott végig a nyakán és az arcán, és igyekezett valahogy úrrá lenni a hányingerén.

– Szóval tényleg azért jöttél, hogy tedd a szépet Nancynek? Nem az a férfi vagy, akinek hittelek.

Ó, szent ég, még egy okos visszavágással sem képes előállni! Ráadásul mindjárt rosszul lesz, itt, mindenki szeme láttára. Az lenne az elképzelhető legszörnyűbb megaláztatás.

Nem hányhatom el magam! Nem hányhatom el magam! Ezt ismételte magában, miközben sarkon fordult, elsietett George mellett, és kiszáguldott az előcsarnokba.

– Várj, Jane! – kiáltott utána az unokatestvére, de Jane csak megrázta a fejét, és továbbfutott.

Menekülés közben még hallotta Dom hangját, amint kiérten így szólt:

– Hagyja távozni!

Ez volt az utolsó a sértések sorában. Jane a szája elé kapta a kezét, mert egyre jobban kavargott a gyomra. Miközben végigrohant az előcsarnokon a lépcső irányába, magában azért fohászodott, hogy senki se lássa meg azelőtt, hogy sikerülne eljutnia a pihenőszobáig.

Dom. Ó, szent isten, Dom! Már nem az övé. Soha nem is volt igazán az övé, ugye? Egyértelmű, hogy túl sokat magyarázott bele az élénk társalgásaikba. Talán csak kitalálta azt a Do-

mot, akibe beleszeretett? Minden bizonnyal így lehetett. A férfiről kialakított elképzelését a szigorú gardedámi felügyelet alatt folytatott beszélgetéseikre és néhány táncra alapozta.

Egész idő alatt azt hitte, hogy Dom valamiféle nemes indítatásból, az iránta érzett aggodalomtól vezérelve próbálja rávenni őt az eljegyzésük felbontására, pedig valójában csak azért erőltette az egészet, hogy elkezdhessen udvarolni egy gazdag örökösnek, akinek a vagyonát nem korlátozta semmiféle ostroma végrendelet. Valakinek, aki ráadásul szebb is volt nála.

Jane-nek könnyek folytak végig az arcán, miközben bebotladozott a pihenőszobába. Hitt Domban. Még az sem tántorította el, amikor Horace bácsi figyelmeztette, hogy nem fogja áldását adni a frigyükre. Hitt Dom jóságában, becsületességében és hűségében. És mi lett a jutalma? Bolondot csináltak belőle.

Soha többé nem fog megbízni egyetlen kétszínű férfiban sem, aki hazudik, mint a vízfolyás, és azt bizonygatja, hogy örülten szerelmes belé. Soha többé nem fogja azt állítani, hogy az igaz szerelem esetében a vagyon és a rang mit sem számít.

Mert egyértelműen az igaz szerelem a létező legnagyobb hazugság.